ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře – soud pro mládež rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Veroniky Novotné a přísedících Marie Malé a Jany Pražmové v hlavním líčení konaném dne **16. srpna 2022**

takto:

Obžalovaný

[redacted]

je vinen, že

v přesně nezjištěných dnech v období měsíce ledna 2021 v obci [redacted] v domě čp. [redacted] okres [redacted] v bydlišti poškozené [redacted] v bydlišti babičky poškozené, a v obci [redacted] v bydlišti matky poškozené, měl nejméně ve třech případech pohlavní styk [redacted] poškozenou [redacted] a takto jednal přesto, že mu byl znám věk poškozené,

tedy

vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let,

čímž spáchal

provinění pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže,

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 31 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. k **trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 6 (šest) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 33 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. se výkon uloženého trestního opatření podmíněně odkládá na **zkušební dobu v trvání 12 (dvanáct) měsíců.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z prohlášení viny obžalovaného, který byl k věci rovněž vyslechnut, a dále z provedených listinných důkazů, konkrétně osobních výkazů obžalovaného, aktualizovaného opisu rejstříku trestů, výpisu z centrální evidence stíhaných osob, doplnění zprávy o poměrech podané při hlavním líčení OSPOD a soudních rozhodnutí.

3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění a právní posouzení

4. Mladistvý prohlásil vinu skutkem popsaným v obžalobě a rovněž souhlasil s užitou právní kvalifikací. Soud nemá důvod o pravdivosti a úplnosti tohoto prohlášení pochybovat. Ostatně mladistvý se již v přípravném řízení k činu doznal. Prohlášení viny je navíc podporováno ve věci shromážděným dokazováním, především výpovědí nezletilé poškozené [redacted] lékařskou zprávou či výpověďmi svědků, ať již se jedná o [redacted] Vinu mladistvého projednávaným skutkem tak nelze zpochybnit.

5. Po právním posouzení výše popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaný jím naplnil všechny znaky skutkové podstaty provinění pohlavní zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, když vykonal soulož s dítětem mladším patnácti let.

6. K naplnění znaků skutkové podstaty nad rámec výše uvedené definice soud doplňuje následující.

7. S přihlédnutím k věku poškozené, jakož i skutečnosti, že k pohlavnímu styku [redacted] došlo dobrovolně, opakovaně a poškozená pohlavně žila i s jinými partnery, je na místě zohlednit i otázku společenské škodlivosti jednání mladistvého. Nicméně navzdory určitým polehčujícím okolnostem na straně obžalovaného, že i přes zohlednění postulátu subsidiarity trestní represe, resp. materiálního korektivu trestnosti skutku, nelze dospět k jinému závěru, než že jednání obžalovaného je zcela bez pochybností jednáním trestně postižitelným. Ochrana dětí před příliš časným vstupem do sexuálního života, ochrana jejich duševního vývoje, když ve věku do patnácti let (často i po dosažení této hranice) jsou nezletilí osobami zranitelnými, snadno ovlivnitelnými a s ohledem na složité období dospívání i velice emočně labilními stojí v samé podstatě citovaného ustanovení trestního zákoníku a vyjadřuje zájem společnosti chránit nezletilé do určité míry i před nimi samými. Z výše uvedeného je zřejmé, že již jen naplnění formálních znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu (resp. provinění) je dle názoru soudu, až na zcela ojedinělé výjimky, plně postačujícím k tomu, aby takové jednání bylo trestným.

8. Na závěr zbývá jen dodat, že jednání obžalovaného bylo jednáním úmyslným, neboť sám obžalovaný uvedl, že si byl vědom, že poškozené nebylo v době spáchání činu patnáct let, a tedy že jeho jednání je v rozporu se zákonem.

III. Druh a výměra trestního opatření

9. O druhu a výměře trestního opatření soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku, rovněž zohlednil i ustanovení § 25 zákona o soudnictví ve věcech mládeže a dospěl k následujícímu závěru.

10. Mladistvému zcela nepochybně polehčuje prohlášení viny, které lze vnímat jako úplné a bezvýhradné přijetí odpovědnosti za projednávaný skutek. Obžalovaný nad spáchaným jednáním projevil také lítost, kterou lze s ohledem k jeho věku hodnotit jako upřímnou, byť soudu neuniklo, že mladistvý si teprve v průběhu trestního řízení uvědomil závažnost svého jednání a hrozící následky. Jakkoli lze jako polehčující okolnost hodnotit i to, že mladistvý dosud nebyl postihován pro trestný čin (provinění), nelze odhlédnout od skutečnosti, že nyní projednávaný skutek není jeho prvním přestoupením zákona. Jeho závadová minulost je totiž poměrně pestrá, a to navzdory jeho velmi nízkému věku. Ze zprávy o poměrech jmenovaného totiž vyplývá, že byl již v minulosti projednáván ve věci činů jinak trestných krádež dle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, čin jinak trestný krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, oba ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, čin jinak trestný hanobení lidských ostatků podle § 359 odst. 2 trestního zákoníku a čin jinak trestný týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a dále pro činy jinak trestné nebezpečné vyhrožování podle 353 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) trestního zákoníku a omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku, v obou případech dopustil mimo jiné i násilného jednání, nejprve vůči kočce, následně své jednání stupňoval a zaútočil na spolužačku, které vyhrožoval s nožem. Agrese v jeho chování se tedy neobjevuje výjimečně, ale je spíše pravidlem. Výchovné problémy mladistvého trvají již od roku 2017, ve spojení se zmíněným závadovým chováním. Toto jednání bylo řešeno soudem a následně i v rámci nařízeného dohledu, zcela zjevně nikoli zcela úspěšně, když jeho závadové chování pokračovalo a pokračuje nyní projednávanou trestnou činností. Nelze také přehlédnout, že uloženému výchovnému opatření dohledu se obžalovaný nepodroboval zcela řádně. Jakkoli z aktualizované zprávy OSPOD k jeho poměrům je zřejmé, že uložená ochranná výchova měla na jeho chování vliv, nelze konstatovat, že jeho náprava je zcela dovršena. Soud tak uzavírá, že i přes absenci jiných přitěžujících okolností a i při zohlednění prohlášení viny mladistvým nelze upustit od uložení opatření ve smyslu § 12 písm. b) zákona o soudnictví ve věcech mládeže za současného vyslovení výchovného opatření. Takový postup soudu je totiž vázán na podmínku, že uložené výchovné opatření je dostatečnou reakcí na jednání mladistvého a tato podmínka naplněna není.

11. Soud si je vědom, že jednání mladistvého má původ v prostředí, ve kterém se pohybuje, a že určité mantinely chování mu byly srozumitelně nastaveny až výkonem ochranné výchovy, nicméně ani tímto znevýhodněním mladistvého nelze omluvit jeho zavrženíhodné jednání. A byť nyní se zdá, že si konečně uvědomuje, kam až může vést jeho chování, nelze pouze s odkazem na to, že řádně vykonává ochrannou výchovu a prohlásil vinu, rezignovat na základní úlohu ukládaných opatření. Soud si je vědom, že primárním účelem trestního řízení ve věci mladistvých je jejich náprava, začlenění do společnosti, ať již ve smyslu hodnotovém, tak i ve smyslu nalezení vhodného uplatnění se. Nicméně ani v této optice nelze přijmout tezi, že uložení trestního opatření je nepřiměřeně přísným právě pro riziko, že by mohlo v budoucnu vést k represivnímu trestu, nebudou-li dodržovány jeho podmínky. Příliš mírná reakce soudu totiž posílí přesvědčení mladistvého, že nemusí čelit následkům svého jednání, že „se vlastně nic nestalo". Právě proto, aby si uvědomil, co spáchal, je na mladistvého nutné působit již velmi citelně, mladistvý si totiž musí uvědomit všechny důsledky svého chování a v jeho případě je tak uložení trestního opatření nenahraditelným pro jeho nápravu.

12. Soud proto jako nejvhodnější trestní opatření (ostatně s ohledem na podmínky pro ukládání alternativních trestních opatření je ve výběru možných velmi omezen) zvolil odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Takto koncipované trestní opatření totiž nejlépe odráží závažnost jednání mladistvého, jeho osobu i možnosti resocializace a současně jej neomezí ve výdělečné činnosti, případně v možnosti doplnit si kvalifikaci a dokonce ani v trávení volného

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

času. Uložené trestní opatření je tak co do dopadů do života mladistvého velmi mírné, ale plně dostačující. K výměře trestu pak soud uvádí, že i přes výše uvedenou, nepříliš pozitivní charakteristiku jeho osoby je soud pevně přesvědčen, že je na místě ukládat trestní opatření na spodní hranicí trestní sazby. Důvody pro tento postup jsou hned dva, jednak tento trest kratšího trvání plně postačí k nápravě mladistvého a jednak je nezbytné reflektovat změnu jeho přístupu k žalovanému jednání a přijetí odpovědnosti za něj ve formě prohlášení viny. Soud proto mladistvému uložil trestní opatření odnětí svobody ve výměře šesti měsíců. V délce zkušební doby se promítla nejen závažnost projednávaného skutku, ale také skutečnost, že mladistvý řádně absolvuje ochrannou výchovu a z jeho dosavadního chování je zřejmé, že začíná přijímat odpovědnost za svůj život a jeho směřování. Za přiměřenou proto soud považuje zkušební dobu na spodní hranici zákonného rozmezí, tedy ve výměře dvanácti měsíců. Uložit trest pod spodní hranicí trestní sazby, jak navrhovala obhajoba, však není možné, neboť obžalovaný je již osobou závadovou a trest uložený pod spodní hranicí trestní sazby je nutno z povahy věci chápat jako mimořádný postup. Jakkoli při stanovení výměry trestu hrálo prohlášení viny velmi významnou roli, nelze jej vnímat jako klíčovou otázku pro volbu druhu a výměry trestu, naopak je jej nezbytné posoudit v kontextu všech dalších zjištění o životě obžalovaného, a právě ta staví jeho osobu do méně příznivého světla, které znemožňuje užití institutu § 58 trestního zákoníku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku,

b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká,

c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání ve prospěch mladistvého může podat, a to i proti jeho vůli, příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, lhůta k podání opravného prostředku mu běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání proti rozsudku podané ve prospěch mladistvého jinou oprávněnou osobou nebo za mladistvého obhájcem nebo zákonným zástupcem anebo opatrovníkem může být vzato zpět jen s výslovným souhlasem mladistvého. Státní zástupce však může vzít takový opravný prostředek zpět i bez souhlasu mladistvého; v tomto případě běží mladistvému nová lhůta k podání opravného prostředku od vyrozumění, že opravný prostředek byl vzat zpět.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 16. srpna 2022

Mgr. Veronika Novotná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.09.2022. Připojení doložky provedla Věra Cásková dne 30.09.2022.